

ganud, se läks pähhä. Siis teotasid ja pilkasid nad tedda kurjaste, se ep ollekski mees, kes napsu ei jo; temma ei jua sepärrast, et wiist üks ainus klaas jubba tedda laua alla wautada. Sinu mees olli kama wait, teggi waitsest omma tööd, siiski wõis nähha, et se tedda pahhandas, sest ta löi wahhest silmist üsna punnaseks. Wiimaks, kui asji liale läks, kargas ülles, wöttis täie klasi wina laua pealt wõlde: „Ma tahhan näidata, et ma klasi wina pärrast mitte laua alla ei lange, et mind rahhule jättate.“ Ja jõi selle klasi täie ühhe klunksuga ärra, mis ülle nad kõik jölledast kässi laksutades tedda kiitsid. Mis pärrast sedda siindis, ei tea ma mitte, sest mo mees satis mind kõrtsi toast ärra. Kui ma mõne aja pärrast jälle tullin, näggin ma kuidas so mees teiste keskel üht klasi täit teise järrel alla wallas. Ma puggesin sallamasti toast wälja, sedda kurba luggu sulle teada andma.“

Anna langes, kibbedast nuttes, teli peale. Wiimaks tõusis ta ülles, ütles omma kurwa sõbrale: „Tulle, Maria, ma sadan sind kõrtsi jure.“

Kui mõllemad senna said, teggi Kasiku naene hirmu ja wärristusega ukse lahti, ja astus sisse. Ta mees istus laffekoerte keskel, ta andis just tühja ja klasi kõrtsmiku kätte, agga teise käega löi ta ni waljuoste wastu lauda, et kõik klasiid klirrisid.

Anna läks ta jure ja ütles waitse healega: „Tulle, armas mees, nüüd on jubba aeg koju minna.“

„Si ma weel tahha minna“, pommitas Kasik tünna kelega, „andke, kõrtsmik, weel üks naps.“

„Noh se on õige, Kasik“, hüüdsid teised jodifud iggalt poolt, „ärra lasse naest so ülle wallitseda.“

„Anna pöras weel korra omma mehe peale, temma käest kinni hakkates, et tedda ülles aitaks. Siis tulli (et ta winast sõgge olli) pimmeduse wihsa waim ta sisse, ta kargas ülles ja löi omma naest rusikaga wastu silmi, et se ärraminestades mahha langes. Nüüd kargas kõrtsmiku naene ruttu senna, wiis tedda teise tuppa wodi peale, pesi werd ta silmist ja kastis ta otiaesjist külma wega, kinni ta jälle hakkas aru sama ja õhkades ütles: „Armas Maria, wi mind koju, ma ei tahha mitte silmapilku kauem seia ärrane tud majasse jada.“ Nende sõnade peale hakkas teine kibbedaste nutma ja ütles: „Anna, ma arwan, sinna olled ehk kõiges omma willetuses siiski õnnelikum minust. Minna pean parragu seia hirmsa majasse jäma, ja eddespiddi selle sarnasid wõeraid asju näggema. Oh, et ma siit läwwe ülle ial polleks astunud!“ Pärrast neid sõnu aitas ta Annat toast wälja. — Kojas seisid kõrtsmiku emma käed püas, neid irwitades.